

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 czerwca 2013 roku powód - B. (...) N. S. F. I. Z. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. W. kwoty 48.212,39 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Przedmiotem żądania pozwu było także zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 3 sierpnia 2006 roku pozwana zawarła z (...) Bank spółką akcyjną we W. umowę kredytu gotówkowego numer NP\ (...). Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z tej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bank S.A. w dniu 30 listopada 2012 roku. Strona powodowa wskazała, że nabyła wierzytelność w łącznej kwocie 45.751,21 złotych, w tym: a) 23.565,78 złotych tytułem kapitału, b) 21.336,78 złotych tytułem odsetek umownych, naliczanych przez Bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwaną umowy kredytu w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda; c) 848,65 złotych tytułem kosztów poniesionych przez Bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu (prowizje, ubezpieczenia i inne bieżące opłaty), monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podjętych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej), w wysokości zgodnej z treścią umowy kredytu gotówkowego. Ponadto wskazano, że na podstawie zawartej przez pozwaną umowy kredytu oraz umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej z poprzednim wierzycielem, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymaganego kapitału w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego N. B. P.. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 2.461,18 złotych. Podano, że łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 4 czerwca 2013 roku wynosiła: a) 23.565,78 złotych tytułem kapitału, b) 23.797,96 złotych tytułem odsetek; c) 848,65 złotych tytułem kosztów. Strona powodowa wskazała, że dokonała kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym domaga się zasądzenia dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pozew k. 1-4,46-47).

W dniu 23 sierpnia 2013 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym L. Z. w L. VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 5).

Pozwana złożyła w ustawowym terminie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Podniosła w nim zarzut przedawnienia roszczenia, wniosła o oddalenie powództwa w całości i rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych (sprzeciw k. 8-9).

W piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2014 roku powód wskazał, że dochodzone pozwem roszczenie nie jest przedawnione, ponieważ po wypowiedzeniu umowy i postanowieniu wierzytelności w stan wymagalności z dniem 5 listopada 2008 roku, poprzedni wierzyciel skierował wniosek o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności, co który Sąd Rejonowy dla W. M. w W. uwzględnił postanowieniem z dnia 7 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt XVI Co 667/11. Skutkowało to przerwaniem biegu przedawnienia roszczenia zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc (pismo procesowe k. 59-60).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 sierpnia 2006 roku A. W. jako pożyczkobiorca, zawarła z (...) Bankiem spółką akcyjną z siedzibą we W. umowę pożyczki nr NP\ (...) - pożyczka powtórna. Zgodnie z § 1 pkt 1 tej umowy bank udzielił jej pożyczki w kwocie 36.977,26 złotych, pomniejszonej o kwoty: 544,04 złotych tytułem prowizji bankowej od udzielonej pożyczki oraz 5.519,97 złotych tytułem składki ubezpieczeniowej. Ostatecznie do dyspozycji pożyczkobiorcy pozostawiono kwotę 30.913,25 złotych. W § 2 pkt 1 umowy A. W. zobowiązała się do spłaty pożyczki w 48 ratach w kwotach i terminach określonych zgodnie z harmonogramem spłat stanowiącym załącznik do umowy. Ostatnia rata wyrównawcza miała być płatna do dnia 30 lipca 2010 roku (§ 2 pkt 2 umowy).

W § 2 pkt 9 w/w umowy wskazano, że oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone jest jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego N. B. P.. Natomiast w § 2 pkt 10 umowy postanowiono, że w przypadku niewykonania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, zobowiązany on będzie do zapłaty na rzecz banku opłat za: wysyłanie monitów (wezwań do zapłaty), windykacyjne wizyty terenowe, wysłanie wypowiedzenia umowy pożyczki oraz opłat administracyjnych za pozyskanie danych w wysokości określonej w Taryfie Opłat i Prowizji pożyczki. Pożyczkobiorcę miały też obciążać koszty sądowe i koszty postępowań egzekucyjnych, a także określone w przepisach prawa koszty, które powstaną w związku z niewykonaniem przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, np. koszty zastępstwa procesowego. (umowa pożyczki k. 29-34).

A. W. nie spłacała przedmiotowej pożyczki w terminach wskazanych w harmonogramie spłat. Ostatniej wpłaty w wysokości 999,05 złotych dokonała w dniu 30 czerwca 2008 roku. W związku z powyższym, (...) Bank S.A. wypowiedział jej w/w umowę pożyczki ze skutkiem w postaci wymagalności całej dotychczas niespłaconej należności na dzień 5 listopada 2008 roku (okoliczności bezsporne, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 41).

W dniu 18 sierpnia 2009 roku (...) Bank S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny Nr (...), stwierdzając w jego treści, że w księgach bankowych figuruje wymagalne zadłużenie A. W., wynikające z tytułu niespłaconej przez nią należności kredytowej z w/w umowy pożyczki z dnia 3 sierpnia 2006 roku. W bankowym tytule egzekucyjnym wskazano, że (...) Bank S.A. przysługuje z powyższego tytułu wobec A. W. roszczenie o zapłatę kwoty w łącznej wysokości 27.772,76 złotych, w tym: kwoty 23.565,78 zł z tytułu kapitału, kwoty 698,11 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od 1 września do 5 listopada 2008 roku oraz kwoty 3.508,87 zł z tytułu odsetek karnych. (bankowy tytuł egzekucyjny k. 4 akt II Co 2435/10).

W dniu 8 października 2010 roku (...) Bank S.A. złożył do Sądu wnioski o nadanie klauzuli wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko A. W.. Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2011 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla W. M.w W., wydanym w sprawie o sygn. akt XVI Co 67/11, nadał klauzulę wykonalności w/w tytułowi (z akt II Co 2435/10: wniosek k. 2-3, koperta k. 20, postanowienie k. 25).

W dniu 30 listopada 2012 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z B. (...) N. S. F. I. Z. z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności. Na podstawie tej umowy powyższy fundusz nabył wierzytelności wskazane w załączniku nr 1 do tej umowy, w tym wierzytelność wobec A. W., wynikającą z w/w umowy pożyczki w łącznej wysokości 45.751,21 złotych, na którą składały się: kapitał w wysokości 23.565,78 złotych, odsetki umowne w wysokości 698,11 złotych, odsetki karne w wysokości 20.638,67 złotych oraz koszty ogółem w wysokości 848,65 złotych. (umowa przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do tej umowy k. 37-41).

Pismem z dnia 25 kwietnia 2013 r. B. (...) N. S. F. I. Z. z siedzibą w G. poinformował A. W., że w przypadku braku dobrowolnego uregulowania przez nią zadłużenia wynikającego z powyższej umowy pożyczki, zostanie przeciwko niej skierowane do sądu powództwo o zapłatę (pismo k. 45).

Na dzień 4 czerwca 2013 roku kwota zadłużenia pozwanej z tytułu umowy pożyczki z dnia 3 sierpnia 2006 roku wynosiła łącznie 48.212,39 złotych i składały się na nią: kwota 23.565,78 złotych tytułem kapitału, kwota 23.797,96 złotych tytułem odsetek i kwota 848,65 złotych tytułem kosztów (okoliczności bezsporne, wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 4.06.2013 r. k. 42, wyliczenie wierzytelności k. 44).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane w jego opisie dokumenty. Dowodom tym Sąd dał wiarę w całości, uznając, iż tworzyły spójny obraz stanu faktycznego sprawy, a nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony powodowej, którym pozwana nie zaprzeczyła - w trybie art. 230 kpc. Dotyczyło to w szczególności kwestii wypowiedzenia pozwanej umowy pożyczki przez (...) Bank S.A., cesji wierzytelności oraz wysokości zadłużenia pozwanej i prawidłowości jego wyliczenia przez powoda (k. 44).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości. Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrane w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 101 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 1964 roku – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm., powoływany dalej jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113).

Zatem w niniejszej sprawie to powód był zobligowany do wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego przysługuje mu wobec pozwanej wymagalna wierzytelność w kwocie 48.212,39 złotych. W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż strona powodowa wywiązała się w pełni z powyższego obowiązku. Powód przedłożył bowiem dokumenty wykazujące istnienie i wysokość dochodzonego pozewem roszczenia, a pozwana nie zakwestionowała wiarygodności tych dowodów.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej roszczenia, które przysługiwało mu z tytułu wierzytelności nabytej przezeń na podstawie umowy cesji. Stosownie do treści art. 509 § 1 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 1 kc, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie zaś z przepisem art. 513 § 1 kc, dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Należy zaznaczyć, iż umowa przelewu skutkuje sukcesją syngularną o charakterze translatywnym, co oznacza, że wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w postaci niezmienionej, czyli takiej samej (w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia), w jakiej przysługiwała cedentowi. Na mocy powyższej umowy dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią, która wstępuje w miejsce cedenta.

Dodatkowo wypada zaakcentować, iż wystąpieniu przez nabywcę wierzytelności z żądaniem zasądzenia roszczenia, wynikającego z umowy pożyczki, jaką pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. nie stoi na przeszkodzie fakt, iż przedmiotowe roszczenie zostało już uprzednio objęte bankowym tytułem egzekucyjnym. Należy bowiem podkreślić, iż wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez bank uprawnia tylko bank do uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności. Żaden inny podmiot takiej klauzuli nie może na siebie uzyskać, wobec czego w przypadku nabycia wierzytelności banku przez podmiot nie mający takiego przymiotu, może on jej dochodzić tylko i wyłącznie na drodze sądowej. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie, w którym wskazuje się, iż niedopuszczalne jest nadanie na podstawie art. 788 § 1 kpc klauzuli wykonalności na rzecz nie będącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, także po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04, Lex nr 106565). Dlatego też, w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego przez nabywcę wierzytelności niezbędne jest wystąpienie przez niego z pozewem o zasądzenie przedmiotowej należności, co też powód uczynił w rozpoznawanej sprawie.

W toku niniejszego procesu pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia w/w umowy pożyczki z (...) Bankiem S.A., powstania po jej stronie zadłużenia z tego tytułu, ani też skuteczności umowy cesji wierzytelności. Pozwana

nie kwestionowała również wysokości dochodzonego pozewm roszczenia ani sposobu wyliczenia przedmiotowej należności przez stronę powodową. Pozwana wykazała w toku sprawy bierną postawę, a w zasadzie podniosła jedynie zarzut przedawnienia roszczenia, który i tak okazał się chybiony.

Trafne jest bowiem prezentowane przez stronę powodową stanowisko, iż objęte pozewm roszczenie nie uległo przedawnieniu. Wynika to tego, iż zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Stosownie zaś do przepisów art. 124 § 1 i 2 kc, po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Problem skutku złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w kontekście przerwania biegu terminu przedawnienia był w przeszłości była przedmiotem rozbieżnych rozstrzygnięć w orzecznictwie. W orzeczeniu z dnia 28 stycznia 1970 roku (sygn. akt I PZ 2/70, LEX nr 6658), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wniosek o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności należy uznać za czynność odpowiadającą wymaganiom art. 123 § 1 pkt 1 kc. Natomiast w orzeczeniach z dnia 24 września 1971 roku (II CR 358/71, LEX nr 6990), z dnia 22 lutego 1973 roku (sygn. akt III PRN 111/72, OSNCP 1974/1/12), w uchwale z dnia 20 lutego 1974 roku (sygn. akt III CZP 2/74, OSNCP 1975/2/18) i z dnia 4 sierpnia 1977 roku (sygn. akt IV PR 160/77, LEX nr 7975) Sąd Najwyższy zajął stanowisko odmienne, przyjmując że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nie przerywa biegu przedawnienia. Zasadniczym argumentem na rzecz tego poglądu było odwołanie się do zawartego w art. 123 § 1 pkt 1 kc wymagania bezpośredniości. Podkreślono przy tym, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności jest wprawdzie konieczny do wszczęcia egzekucji, jednak jej nie wszczyna, a ponadto, że wierzyciel po uzyskaniu tytułu wykonawczego może w ogóle nie złożyć wniosku o wszczęcie egzekucji.

Tym niemniej zasadniczą zmianę powyższej linii orzeczniczej stanowiła uchwała z dnia 16 stycznia 2004 roku (sygn. akt III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58) w której Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Zaakcentował jednocześnie, że teza ta odnosi się do każdego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bez względu na to, czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego. W uzasadnieniu przyjął, że wcześniejsze stanowisko, nawiązujące do wymagania "bezpośredniości czynności", oparte zostało na jego znaczeniu wskazanym w słownikach języka polskiego, z pominięciem celu jego wprowadzenia oraz funkcji, jakie spełnia możliwość przerwania przedawnienia. Odniósł się do przyjętej w orzecznictwie liberalnej wykładni art. 111 przepisów ogólnych prawa cywilnego, uznającej że czynnością "przedsięwziętą w celu dochodzenia roszczenia" jest nawet wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych złożony przed wytoczeniem powództwa. Uznał, że wprowadzenie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wymagania bezpośredniości było reakcją na krytykę zaliczania do kręgu czynności przerywających bieg przedawnienia aktów niekoniecznych z punktu widzenia właściwych przepisów proceduralnych do dochodzenia roszczenia, a nie zamierzeniem ustawodawcy wyeliminowania z hipotezy tego przepisu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Stanowi on przecież - poza przypadkami nadawania takiej klauzuli z urzędu - *conditio sine qua non* zaspokojenia roszczenia. Podkreślił też, że do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem, uprawniony nie może podjąć innej czynności mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Stąd złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 kc). Uregulowanie to odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, według którego termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia.

Do stanowiska wyrażonego w uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku przychylił się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 2004 roku (II CK 276/04, LEX nr 284135) wskazując, iż z pewnością ratio legis art. 123 § 1 pkt 1 kc nie było dopuszczenie do przedawnienia roszczenia w czasie postępowania klauzulowego, na czas trwania którego wierzyciel nie ma żadnego wpływu. Postępowanie to może ulegać wydłużeniu, zwłaszcza w razie wniesienia środka

odwoławczego. Wykładnia literalna stanowiłaby też wyłom od zasady, według której przedawnienie nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia.

Powyższe orzeczenia zapoczątkowały utrwaloną już obecnie linię orzeczniczą, który całkowicie podziela także Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, iż **wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia** (vide: uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 12 stycznia 2012 roku, II CSK 203/11, Lex nr 1125087 i z dnia 17 grudnia 2004 roku, II CK 276/04, Lex nr 284135, uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 listopada 2012 roku, I ACa 565/12, Lex nr 1246853). Takie uregulowanie odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, według którego termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia (vide: uzasadnienia postanowień Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2003 r., V CK 13/03, Lex nr 84419 i V CK 24/03, Lex nr 157310 oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2002 r., III CZP 72/01, Lex nr 50050).

W tym miejscu wypada zaznaczyć, iż roszczenia banku o zapłatę wszelkich należności wynikających z umowy pożyczki, jako związane z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą, zgodnie z art. 118 kc podlegały trzyletniemu terminowi przedawnienia (vide: uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 21 listopada 2008 r., V CSK 164/08, Lex nr 500167 oraz z dnia 2 października 2008 r., II CSK 212/08, Lex nr 475279).

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, iż termin przedawnienia dochodzonego pozvem roszczenia, rozpoczęty w dniu 5 listopada 2008 roku (tj. w dniu, w którym pozostałe do spłaty zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki stało się wymagalne), został skutecznie przerwany w dniu 8 października 2010 roku, poprzez złożenie w tej dacie przez (...) Bank S.A. wniosku do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko A. W..

W tym stanie rzeczy nie ulega zatem wątpliwości, iż wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie - w dniu 5 czerwca 2013 roku - miało miejsce przez upływem terminu przedawnienia dochodzonego pozvem roszczenia, który przypadałby najwcześniej w dniu 7 stycznia 2014 roku (tj. po upływie trzech lat od dnia wydania postanowienia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności na w/w bankowy tytuł egzekucyjny).

Wobec braku możliwości skutecznego podważenia przez pozwaną w toku niniejszego postępowania prawidłowości i skuteczności postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na w/w bankowy tytuł egzekucyjny, jedynie na marginesie należy wskazać, iż - wbrew stanowisku pozwanej wyartykułowanemu w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty - w § 2 pkt 12 umowy pożyczki pozwana złożyła stosowne oświadczenie w trybie art. 97 ustawy Prawo bankowe, o poddaniu się egzekucji w zakresie roszczeń banku do kwoty zadłużenia 110.931,78 złotych (umowa k. 31). Wobec powyższego Sąd uwzględnił powództwo w całości, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 48.212,39 złotych (pkt I wyroku). Sposób wyliczenia powyższej kwoty - w tym składającej się na nią wysokość należności głównej (23.565,78 zł), kosztów banku (848,65 zł), odsetek banku (21.336,78 zł) i odsetek od dnia cesji wierzytelności do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych - tj. 4 czerwca 2013 roku (tj. 2.461,18 zł) - odzwierciedla dokładnie wyliczenie znajdujące się w aktach sprawy (k. 44).

Od powyższej kwoty Sąd zasądził ponadto od pozwanej na rzecz powoda odsetki umowne w wysokości wskazanej w umowie pożyczki od dnia wniesienia pozwu (co miało miejsce w dniu 5 czerwca 2013 roku) do dnia zapłaty. Za podstawę orzeczenia w powyższym zakresie Sąd przyjął przepisy art. 359 § 1 i 2 kc, art. 482 § 1 kc oraz art. 481 § 1 i 2 kc. Zgodnie z treścią powołanych regulacji prawnych jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym, gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu o kosztach procesu, zawartego w punkcie II sentencji była zawarta w art. 98 § 1 i 3 kpc zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanej na rzecz powoda kwotę

3.020 złotych składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 603 złote oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 2.400 złotych (ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, tekst jedn.) powiększone o kwotę 17 złotych uiszczoną tytułem opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.